

[Langkilde.]

danne aktioner i gang, også tage konsekvensen som enhver anden borger; der sætter sig ud over lovens forskrifter.

Den højtærede justitsminister har i en tale, som har været refereret i dagspressen, sidestillet de metoder, som er anvendt i disse sager, med anvendelse af vold som politisk middel, og jeg er helt enig med ham heri. Ligesom vold selvfølgelig ikke i et retssamfund kan lovliggøres ved at anføre, at den sker som led i en politisk kamp, således kan heller ikke handlinger, der rummer overtrædelse af bestemmelser, der tilsigter at beskytte samfundets sikkerhed, som f. eks. straffelovens § 110 a, på nogen måde lovliggøres, fordi de angives at være et led i en kamp mod en forsvarspolitik, som det store flertal af landets borgere har godkendt og står sammen om.

Jeg tror heller ikke, at der blandt det store flertal af landets borgere er nogen tvivl om, at det forholder sig sådan. Men det er klart, at på grænseområdet mellem den offentlige debat og kritik af bestående forhold, som må eksistere i et levende demokratisk samfund, og den aktivitet, som alene tilsigter en nedbrydning på alle samfundets områder, kan der opstå usikkerhed hos den borger, som ud fra et oprigtigt demokratisk sindelag nærer den største ængstelse for enhver begrænsning af ytringsfriheden. Det er selvfølgelig det, man spiller på i disse sager, og det er vel også det, hr. Kjær Rasmussen spiller på.

Det må være nødvendigt for os, sådan som det også er sket gennem statsministerens redegørelse, at klargøre netop for den del af befolkningen, som kan nære en sådan ængstelse, at alle retssikkerhedshensyn er taget i betragtning ved behandlingen af disse sager, og dernæst — og det er også meget vigtigt — at de handlinger, som er begået, er nogle, som alvorligt skader danske interesser. Dette sidste rummer selvfølgelig den vanskelighed, at oplysninger om disse problemer inden for det militære efterretningsarbejde ikke kan gives, uden at arbejdets formål forspildes. Efterretningsarbejdet er efter sin natur hemmeligt og over for offentlig kritik må efterretnings-tjenesten være stum. Den kan ikke sige, hvorvidt de offentliggørelser, der har fundet sted, på visse punkter er korrekte og på

andre punkter ukorrekte. Den kan ikke redegøre for karakteren af det arbejde, som udføres, for så mister arbejdet sin betydning. Det er klart, at dette letter situationen for de grupper, der ønsker at bekæmpe forsvaret, og på tilsvarende måde vanskeliggør det arbejdet med at klargøre for borgerne, at dette ikke blot er noget komisk, noget ligeegyldigt, men at det berører afgørende danske sikkerhedsinteresser. Vi borgere har jo en lykkelig evne til at abstrahere fra farer, som ikke er direkte inde på livet af os; og som følge heraf er vi tilbøjelige til at undervurdere det arbejde, som tilsigter at afværge farer, som vi ikke i øjeblikket kan se, eller som vi helst ikke ønsker at se.

Den virksomhed, som har fundet sted ved offentliggørelse af oplysninger om militære lyttestationer, drejer sig ikke, som mange tror, alene om de oplysninger, der er givet om deres geografiske placering. Denne placering er jo kendt af den lokale befolkning, og selv om befolkningen omgås disse anlæg og sin viden med megen diskretion, er det selvfølgelig ikke en alt for snæver kreds, der ved besked om disse ting. Det, der rummer faren ved offentliggørelseshandlingerne, er sammenkædningen af geografiske oplysninger med beskrivelse af funktionerne i disse anlæg som et led i en samlet NATO-virksomhed, der skal sikre oplysninger, som er af værdi for afværgelse af militære handlinger, altså en fredsbevarende indsats. Det er denne indsats, som de pågældende aktivister søger at ødelægge, og det må være helt klart, at en ødelæggelse, en lammelse af dette varslingsystem kan være helt afgørende for os i vanskelige udenrigspolitiske situationer; og en lammelse af et sådant anlæg vil i høj grad være egnet til at gå ud over først og fremmest civilbefolkningen.

Vort forsvar er som bekendt baseret på, at vi får tid til at tage stilling, får tid til at mobilisere, og det er derfor nødvendigt, at vi har sikkerhed for, at vi får et så langt varsel som muligt. Danske varslingsstationer og kommunikationscentre må derfor til enhver tid være operativt i orden. Et almindeligt kendskab til den slags anlæg og den virksomhed, der foregår dér, vil gøre det muligt for dem, der måtte være interesseret heri, at forhindre os i at få de nødvendige efterretninger, der i en given situa-